

det høie Thing vil modificere det saaledes, at det senere hen kan blive vedtaget i en saadan Skikkelse, at det kan føre til en ny Hærlow, som vil tilvejebringe en Hær, der bedre vil kunne opfylde sin Bestemmelse end den nuværende. I flere vigtige Punkter er Folkethingets Lovforslag afvigende fra det af mig oprindelig fremsatte og ligeledes afvigende fra det af Landstinget i sin Tid vedtagne. Den Hærorning, vi for Diebliffet have, har uengetelig sine Mangler, og Mangler, som helst maa afhjælpes snarest muligt, da enkelte ere af en saadan Natur, at de i Livens Løb ville faae en værre og værre Indflydelse paa Hærens Brugbarhed. Af disse Mangler skal jeg da først fremhæve, at der ikke findes det rette Forhold Sted mellem de forskjellige Vaabens Størrelse og indbyrdes Styrke. Det er da navnlig Artilleriet, der ikke findes i Hæren i det fornødne Omfang. Jeg tror, at dette er almindelig anerkjendt. Endvidere er det en stor Mangel, at Tilveiebringelsen af de værnepligtige Befalingsmænd ikke har været tilfredsstillende. Hærlovens Bestemmelser i saa Henseende have viist sig tilbels illusoriske, og vi mangle et meget stort Antal værnepligtige Officerer og Underofficerer. Endvidere er Antallet af de faste Befalingsmænd for ringe, navnlig ved Reserveafdelingerne. En Hær som vor, der skal have en efter Landets Indbyggerantal forholdsvis stor Styrke, kan nødvendigvis ikke give sit Mandskab en saa langvarig Uddannelse, som finder Sted i andre Hæere; men jo kortere den faste Tjenestetid er, desto stærkere bør Kammerne være, navnlig Kammerne af de faste Befalingsmænd, i hvilke det mindre vel uddannede Mandskab skal indordnes. I Tilfælde af en Krigs Udbrud vil den nødvendige Følge blive, at man, naar man i det Hele taget vil møde Fjenden med en nogenlunde kraftig Hær med tilbørligt Sammenhold, kun mobiliserer enkelte af Reserveafdelingerne, medens man benytter disse og øvrige Befalingsmænd til at forstærke Operationshærens Afdelingers Befalingsmænd. Man vil endvidere være nødt til at anbringe endel af dem ved Depoterne. Det er nødvendigt at forstærke Operationshærens Antal af faste Befalingsmænd, for at ikke strax de første Begyndinger, i hvilke Tabet altid vil være forholdsvis stærkest af Føerere, skulle give Anledning til, at Afdelingerne blive lidet haandterlige, lidet kampdygtige og blive ude af Stand til at gjøre den fornødne Modstand navnlig mod en Fjende, der er bedre organiseret, hvis Afdelinger have talrige, erfarne Føerere, og hvis Mandskab ved en længere fast Tjenestetid har en større Routine og i det Hele taget føler sig mere som Soldater, saaledes at de, selv naar endel af deres Føerere falde, dog altid bedre ville kunne holde sammen, end Tilfældet vil være med vor Hær, der kun svagt er forsynet med Befalingsmænd, og hvis Mandskab ikke har den Selvtillid som de fremmede Hæres,

en Selvtillid, der følger med den længere faste Tjenestetid. Det er derfor nødvendigt, at disse her omtalte Mangler først og fremmest maa afhjælpes; at endvidere den Del af Hæren, som ikke er bestemt til at rykke ud i Marken med Operationshæren, men skal danne, som jeg vil kalde det, en Besætningshær, for Fodfolkets Vedkommende indøves noget mere og for Fæstningsartilleriets Vedkommende udvides. Besætningshæren skal jo tilbels besætte og besætte de Stillinger bag Operationshærens Front, til hvilke Operationshæren skal kunne trække sig tilbage. Besætningshæren skal endvidere forberede og deltage i Forsvaret af de sidste Retræte- og Replikpunkter, og den skal tillige afgive Besætning til de Kystbatterier, som maa anlægges, og som den maa beskytte paa en saadan Maade, at de ikke med altfor stor Lethed og med en forholdsvis ringe Styrke kunne gjøres ufampdygtige af Fjenden. Spørger man nu, om Folkethingets Lovforslag opfylder disse Fordringer, da kan dette kun tilbels bekræftes. Der vil saaledes være den meget store Mangel tilstede, at Operationshærens Størrelse vil blive for lille. Det kan ikke negtes, at naar man kun ser hen til Afdelingerne og Underafdelingerne, saa er Antallet af faste Befalingsmænd ret tilfredsstillende, men ser man hen til de høiere Befalingsmænd til Mellemledet mellem Brigaden og Afdelingerne, da er Forholdet her meget utilfredsstillende, thi de saa meget ønskede Regimentskommandører med deres Stabe findes ikke.

Det vil maaste være rigtig at gaa Forslaget noget nærmere igjennem og Punkt for Punkt fremhæve de vigtigste Mangler. § 1 i det oprindelig fremsatte Lovforslag er udeladt. Den omhandlede Hærens forskjellige Hoveddele, nemlig en Liniehær, en Forstærkningshær, Bornholms Væbning og en Landstorm. Jeg vil nu ikke udtale mig videre om, at Landstormen er strægen. Jeg betvivler ikke, at i Farens Stund vil man dog savne den og vil da gjøre sit Bedste for at redressere denne Feil. Jeg finder det mere beklageligt, at Forstærkningen ikke er holdt for sig, men ordnet ind under Liniehæren. Af de Grunde, jeg allerede har anført, fremgaar det, at det vil være ønskeligt at holde Forstærkningen ude af Linien, og det vil kunne gjøres uden nogen synderlig Omkostning, navnlig naar man der økonomiserer noget mere med de høiere Befalingsmænd, end ved Liniehæren. Lovforslagets nuværende § 1 indeholder derimod Hærens forskjellige Bestanddele. Til denne Paragraf skal jeg kun bemærke, at Sundhedskorpset, som fandtes i det oprindelige Lovforslag, er delt i Lægekorpset og Sundhedstropperne. Dette er efter min Mening en Mangel; thi overalt, hvor man nu organiserer Hæere paany, slaar man disse sammen sog rangerer Sundhedstropperne under Lægekorpset. Noget Lignende har ogsaa Landstinget tidligere vedtaget. — § 2 omtaler Fodfolkets Styrke og Sammensætning. Dette er